

Præsident Thomas S. Monson

Giv agt på den vej, du går

Når vi ser hen til Jesus som vores forbillede, og når vi følger i hans fodspor, kan vi komme sikkert tilbage til vor himmelske Fader.

Mine kære brødre og søstre, jeg er ydmyg, når jeg denne morgen står foran jer. Jeg beder om jeres tro og bønner på mine vegne, mens jeg afleverer mit budskab.

Vi påbegyndte alle en fantastisk og vigtig rejse, da vi forlod ånderverden og indtrådte i denne ofte udfordrende fase, som kaldes jordelivet. Hovedformålet med vores eksistens på jorden er at få et legeme af kød og knogler, at få erfaring, som kun kan komme ved at være adskilt fra vor himmelske forældre, og at se, om vi vil adlyde befalingerne. I Abrahams Bog, kapitel 3 læser vi: »Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem.«¹

Da vi kom til jorden, medbragte vi den store gave fra Gud – vores handlefrihed. På flere tusinde måder er vi så privilegerede, at vi selv kan vælge. Her lærer vi af erfaringens dyrekøbte lærepenge. Vi skelner mellem godt og ondt. Vi lærer forskellen på bittert og sødt. Vi lærer, at beslutninger afgør fremtiden.

Jeg er overbevist om, at vi forlod vor Fader med et overvældende ønske

om at vende tilbage til ham, så vi kunne opnå den ophøjelse, som han planlagde, at vi skal opnå, og som vi selv ønskede så brændende. Selv om det er op til os at finde og følge den vej, som vil føre tilbage til vor Fader i himlen, sendte han os ikke her ned uden vejledning. I stedet har han givet os de redskaber, som vi behøver, og han vil hjælpe os, når vi søger hans hjælp og bestræber os på at holde ud til enden og opnå evigt liv.

Som hjælp har vi Guds og hans Søns ord, som de findes i vore hellige skrifter. Vi har Guds profeters vejledning og lære. Af største vigtighed er vi blevet givet et fuldkomment forbillede, som vi kan følge – selve vor Herre og Frelsers, Jesu Kristi, eksempel – og vi er blevet instrueret i at følge det eksempel. Frelseren sagde: »Kom så og følg mig.«² »De gerninger, som I har set mig gøre, skal I også gøre.«³ Han stillede spørgsmålet: »Hvad slags mænd burde I derfor være?« Og derpå svarede han: »Sandelig siger jeg til jer: Ligesom jeg er.«⁴ »Han viste vej og gik den selv.«⁵

Når vi ser hen til Jesus som vores forbillede, og når vi følger i hans fodspor, kan vi komme sikkert tilbage

til vor himmelske Fader og bo sammen med ham for evigt. Profeten Nefi sagde: »Medmindre et menneske holder ud til enden ved at følge den levende Guds Søns eksempel, kan han ikke blive frelst.«⁶

En kvinde, som hver gang hun forklarede om oplevelser, som hun havde haft ved et besøg til det hellige land, udbrød: »Jeg har gået, hvor Jesus gik!«

Hun havde været i nærheden af det sted, hvor Jesus levede og underviste. Måske stod hun på en klippe, hvor han engang stod, eller så udover en stor bjergkæde, som han engang havde betragtet. Oplevelserne var i sig selv fantastiske for hende, men fysisk at vandre, hvor Jesus vandrede, er af mindre betydning i forhold til at vandre, som han vandrede. At efterligne hans handlinger og følge hans eksempel er langt vigtigere end at forsøge at gense resterne af de stier, som han gik ad i jordelivet.

Da Jesus bød en bestemt rig mand: »Kom så og følg mig,«⁷ gjorde han det ikke kun, for at den rige mand skulle følge ham op og ned af bakkerne og dalene i landskabet.

Vi behøver ikke at trave langs den galilæiske kyst eller i Judas bakkelandskab for at gå, hvor Jesus gik. Vi kan alle gå ad den vej, som han gik, med hans ord, der lyder i vore ører, med hans ånd, der fylder vores hjerte, og hans lære, der tjener som vejledning i vores liv, når vi vælger at følge ham gennem jordelivet. Hans eksempel viser vejen. Han sagde: »Jeg er vejen og sandheden og livet.«⁸

Når vi ser nærmere på den vej, som Jesus fulgte, vil vi forstå, at den ledte ham forbi mange af de prøvelser, som vi selv vil stå overfor i livet.

Eksempelvis betrådte Jesus skuffelsens vej. Selv om han oplevede mange skuffelser, var en af de mest bitre, da han udtrykte sin sorg over Jerusalem,

da han afsluttede sin offentlige mission. Israelitterne havde afvist sikkerheden i den beskyttende vinge, som han havde tilbudt dem. Da han så ud over byen, som snart skulle overgives til ødelæggelse, blev han overvældet af en følelse af dyb sorg. I fortvivlelse udbrød han: »Jerusalem, Jerusalem! du, som slår profeterne ihjel og stener dem, der er sendt til dig. Hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som en høne samler sine kyllinger under vingerne, men I ville ikke.«⁹

Han gik på fristelsens vej. Lucifer, den onde, anvendte al sin styrke, sine mest sofistikerede fristelser og lokkede ham, som havde fastet i 40 dage og 40 nætter. Jesus bukkede ikke under, i stedet modstod han enhver fristelse. Hans afskedsord lød: »Vig bort, Satan!«¹⁰

Jesus gik på smertens vej. Tænk på Getsemane have, hvor han »i sin angst bad ... [med] sved ... som bloddråber, der faldt på jorden«.¹¹ Og ingen kan glemme hans lidelser på det grumme kors.

Hver især vandrer vi på skuffelsens vej, måske på grund af en forspildt

mulighed, en uretfærdig magtudøvelse, en af vore kæres valg eller en beslutning, som vi selv har truffet. Hver især må vi også vandre på fristelsens vej. Vi læser i det 29. afsnit af Lære og Pagter: »Og det må nødvendigvis være sådan, at Djævelen skulle friste menneskenes børn, ellers kunne de ikke handle på egne vegne.«¹²

På lignende måde skal vi gå på smertens vej. Vi kan, som tjenere, ikke forvente mere end Mesteren, som forlod jordelivet efter megen smerte og lidelse.

Men samtidig med, at vi oplever bitter sorg på vores vej, vil vi også finde stor glæde.

Vi kan, som Jesus, vandre på lydighedens vej. Det vil ikke altid være let, men lad vores slagord være den arv, vi fik af Samuel: »Nej, at adlyde er bedre end offer, at lytte er bedre end vædderens fedt.«¹³ Lad os huske på, at ulydighedens pris er fangenskab og død, mens lydighedens frugt er frihed og evigt liv.

Vi kan, som Jesus, vandre på tjenestens vej. Jesu liv og tjenestegerninger

blandt menneskene er som en lanterne, der udstråler godhed. Han gav styrke til krøblingens lemmer, fik den blinde til at se og den døde til at høre.

Jesus gik på bønnens vej. Han lærte os at bede ved at give os den smukkeste bøn, som vi kender som Fadervor. Og hvem kan glemme hans bøn i Getsemane: »Dog, ske ikke min vilje, men din?«¹⁴

Andre instruktioner, som vi har modtaget af Frelseren, ligger lige for hånden og findes i de hellige skrifter. I bjergprædiken byder han os at være barmhjertige, at være ydmyge, at være retfærdige, at være rene i hjertet og at være fredsstiftere. Han fortæller os, at vi skal forsvare vores tro med mod, selv når vi bliver hånet og forfulgt. Han beder os om, at vi må lade vores lys skinne, så andre kan se det og ønske at prise vor Fader i himlen. Han lærer os at være moralsk rene, både i tanker og handlinger. Han siger, at det er vigtigere at samle skatte i himlen end på jorden.¹⁵

Hans lignelser har kraft og myndighed i sig. Med lignelsen om den

disse ydmyge, uddannede Guds tjenere og anså sig for heldige, hvis de kunne tilbringe en time i deres selskab.

De så almindelige ud, deres engelsk holdede og var ret svært at forstå, og deres hjem var beskedent. De havde ingen bil og intet fjernsyn, og de gjorde heller ikke noget af det, som verden normalt er opmærksom på. Alligevel fandt de trofaste vej til deres dør for at tage del i den ånd, som var der. Deres hjem var som himlen på jorden, og deres ånd var fyldt med fred og godhed.

Vi kan også have denne ånd og dele den med verden, når vi vandrer på Frelserens vej og følger hans fuldkomne eksempel.

Vi læser følgende bøn i Ordsprogenes Bog: »Giv agt på den vej, du går.«¹⁹ Når vi gør det, vil vi have troen, ja, endda ønsket om at vandre ad den vej, som Jesus vandrede. Vi vil ikke være i tvivl om, at vi er på den vej, som vor Fader ønsker, at vi følger. Frelserens eksempel giver en ramme for alt, hvad vi gør, og hans ord giver en ufejlbarlig vejledning. Hans vej vil lede os sikkert hjem. Må dette være vores velsignelse. Det beder jeg om, i Jesu Kristi navn, som jeg elsker, som jeg tjener, og om hvem jeg vidner. Amen. ■

NOTER

1. Abr 3:25.
2. Luk 18:22.
3. 3 Ne 27:21.
4. 3 Ne 27:27.
5. Eliza R. Snow, »Den store visdom, kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 116.
6. 2 Ne 31:16.
7. Luk 18:22.
8. Joh 14:6.
9. Luk 13:34.
10. Matt 4:10.
11. Luk 22:44.
12. L&P 29:39.
13. 1 Sam 15:22.
14. Luk 22:42.
15. Se Matt 5; 6.
16. Se Luk 10:30-37.
17. Se Matt 25:14-30.
18. Se Luk 15:4-7.
19. Ordsp 4:26.

barmhjertige samaritaner underviser han os i kærlighed og i at tjene vores næste.¹⁶ I sin lignelse om de betroede talenter lærer han os, at vi må forbedre os og bestræbe os på at opnå fuldkommenhed.¹⁷ Med lignelsen om det fortabte får fortæller han os, at vi må gå ud og redde dem, som har forladt vejen og er kommet på afveje.¹⁸

Når vi bestræber os på at sætte Kristus som midtpunkt i vores liv ved at lære hans ord, ved at følge hans lære og ved at gå på hans vej, har han lovet, at han vil dele det evige liv med os, som han døde for at få del i. Der er intet større mål, end at vi vælger at acceptere hans tugtelse, blive hans disciple og udføre hans værk hele

livet. Der er intet andet, intet valg, som kan forvandle os, som han kan.

Når jeg tænker på dem, der har bestræbt sig på at følge Frelserens eksempel, og som har fulgt ham, tænker jeg på navnene Gustav og Margarete Wacker – to af de mest kristuslignende mennesker, jeg nogensinde har mødt. De var tyskere, som havde immigreret til det østlige Canada, og jeg mødte dem, mens jeg tjente som missionspræsident der. Bror Wacker tjente til dagen og vejen som barber. Selv om de ikke havde meget, gav de af alt, hvad de havde. De var ikke velsignede med børn, men de tog sig af alle, som kom i deres hjem. Lærde og sofistikerede mænd og kvinder opsøgte